

Temat numer 6:

„Nie ufaj obcym.”

Cel ogólny:

- nabywanie przez dzieci umiejętności mówienia „nie” w sytuacjach mogących stanowić dla nich zagrożenie.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ wie, co znaczy pojęcie obcy,
- ✓ potrafi wyciągać wnioski,
- ✓ zna zasady zachowania i postępowania w stosunku do obcych ludzi,
- ✓ stara się być spostrzegawcze – zwraca uwagę na istotne szczegóły w wyglądzie i zachowaniu ludzi,
- ✓ potrafi współdziałać w zespole,
- ✓ potrafi podjąć właściwą decyzję.

Metody pracy:

- 📚 metoda słowna,
- 📚 metoda oparta na oglądzie,
- 📚 metoda działań praktycznych.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- sylwety do teatrzyku,
- szarfy – tyle ile dzieci,
- taśma samoprzylepna,
- płyta CD z muzyką,
- tabliczki z napisem „TAK” i „NIE”,
- karta pracy pt. „Gdzie ukryły się kózki?”

Sytuacja dydaktyczno – wychowawcza:

1. Zabawa integracyjna w kręgu „Kto zjadł ciastka ze słoika?”

Dzieci siedzą w kręgu. Nauczycielka trzyma w ręku pusty słoik i mówi „Kto zjadł ciastka ze słoika? Może (tu podaje imię dziecka siedzącego obok) zjadł ciastka?” itd.. Kiedy wszystkie dzieci otrzymają słoik, nauczycielka zaprasza je do obejrzenia teatrzyku.

2. Teatrzyk sylwet na podstawie bajki pt. „Wilk i siedem kózek”.
3. Krótka opowieść dzieci „co przydarzyło się kózkom?”

Wspólne wysnucie wniosków:

- zawsze słuchamy się mamy i taty,
- nie otwieramy drzwi, kiedy jesteśmy sami w domu,
- nie informujemy nikogo, kiedy wraca mama i tata.

4. Zabawa ruchowa „Wilk i kozy”.

Wyznaczamy w sali za pomocą taśmy samoprzylepnej np. trzy okręgi (w zależności od ilości dzieci). Dzieci – kozy skaczą po dywanie. Na hasło: „Wilk idzie!” - wszystkie kozy wskakują do obręczy – domków. Wilk – wyznaczone dziecko, stara się złapać jak najwięcej kóz, które nie zdążyły wskoczyć do domku. Kto zostanie złapany, zanim wskoczy do obręczy,

pomaga w dalszej części zabawy łapać kozy. Wygrywa to dziecko, które nie zostanie złapane. Zabawę można powtórzyć, wówczas wilkiem jest to dziecko, które nie zostało złapane.

5. Wypełnianie karty pracy pt. „Gdzie ukryły się kózki?”

Zadanie dzieci polega na odszukaniu na ilustracji jak największej liczby ukrytych kózek. Następnie dzieci zaznaczają na dole na czerwono tyle prostokątów, ile kózek udało im się odszukać.

6. Zabawa ruchowa „Obcy”

Nauczycielka rozkłada na dywanie szarfy – po jednej dla każdego dziecka. Dzieci przemieszczają się po sali w rytm muzyki z płyty CD. Na pauzę oraz hasło: „Obcy” dzieci muszą jak najprędzej wskoczyć do rozłożonej na dywanie szarfy, która jest ich bezpiecznym miejscem. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie.

7. Zabawa dydaktyczna „Znam odpowiedź”

Dzieci zajmują miejsca w swoim „bezpiecznym miejscu” – szarfi. Nauczycielka prosi, aby każde z nich wyobraziło sobie, że nauczycielka jest kimś obcym, który puka do ich drzwi. Zadanie dzieci polega na wymyśleniu po jednym pytaniu, na które odpowiedź znają ich rodzice i oni sami (np. hasło rozpoznawcze lub ile razy trzeba zapukać do drzwi, albo jakaś wspólna tajemnica itp.). Dzieciom młodszym możemy zaproponować, aby zastanowiły się, na które z podanych przez nauczycielkę pytań, odpowiedź znają tylko ich rodzice.

8. Burza mózgów „Kto to jest obcy?”

Nauczycielka zaprasza dzieci, aby podeszły do okna i prosi, aby przyjrzały się osobom przechodzącym obok przedszkola. Następnie dzieci na podstawie obserwacji, własnych doświadczeń oraz ilustracji mają odpowiedzieć: „Jak wygląda obcy?” „Czy wszyscy ludzie są obcy?” „Co to znaczy, że ktoś jest zły?”

Nauczycielka tak kieruje rozmową, aby uświadomić dzieciom, że nie każda mijana przez nas osoba na ulicy jest zła i chce nas skrzywdzić. Jednak zdarza się, że ktoś kto wygląda schludnie, ładnie i swym wyglądem wzbudza nasze zaufanie, wcale nie jest dobrą osobą. I choć uśmiecha się do nas i częstuje nas cukierkami, tak naprawdę, chce nas bardzo przestraszyć.

9. Zabawa sytuacyjna „Tak lub nie”. Nauczycielka w jednym końcu sali wiesza tabliczkę z napisem „Tak”, a w drugim końcu z napisem „Nie”. Zadaniem dzieci jest wysłuchanie opisywanej przez prowadzącą sytuacji i podejście do tabliczki z napisem wskazującym właściwe dla niej zachowanie dziecka. Np.

Sytuacja 1.

Do drzwi ktoś puka, przez wizjer widzimy, że jest to sąsiad i prosi o otwarcie, bo ma wiadomość dla mamy. Mama śpi w drugim pokoju. Czy otworzysz? (nie)

Sytuacja 2.

Rodzice wyszli na chwilę do sąsiadów, a do drzwi puka osoba ubrana w policyjny mundur i prosi o otwarcie. Grzecznie przepraszasz, mówisz, że nie możesz otworzyć, ponieważ rodzice zamknęli cię i prosisz, by na nich poczekał. Czy otworzysz? (nie)

Sytuacja 3.

Do drzwi dobija się ktoś obcy i krzyczy, by mu otworzyć. Jesteś sam w domu, bo mama poszła na zakupy. Czy otworzysz drzwi? (nie)

Sytuacja 4.

Do drzwi puka twój kolega z przedszkola, a z nim jest jego mama- widzisz ich przez wizjer. Twoja mama zmywa naczynia i nie słyszy pukania. Czy otworzysz im drzwi? (tak)

Sytuacja 5.

Tata bierze prysznic, a do drzwi puka twoja babcia. Pomimo, że jej nie widzisz, opisuje ci szczegółowo swój wygląd i odpowiada na twoje pytania. Czy otworzysz jej drzwi? (tak)

10. Praca plastyczna „Mój kolega”.

Dzieci za pomocą kredek (np. pastel, olejnych) rysują swojego kolegę z grupy, zwracając uwagę na wszystkie szczegóły jego wyglądu. Po wykonaniu zadania dzieci odgadują, kto znajduje się na pracy.

Komentarz:

W ramach realizacji tematu starsze dzieci mogą przygotować dla swych młodszych kolegów przedstawienie, nawiązujące tematycznie do omawianych treści.

Oczekiwane rezultaty aktywności:

- 1) podstawowe umiejętności zachowań asertywnych wobec obcych,
- 2) utrwalenie zasad, których należy przestrzegać pozostając samemu w domu,
- 3) rozumienie znaczenia „obcy”.